

Když máme přehlídku regionální, tak proč ne i celostátní?

Rozhovor s ředitelem Městského divadla Český Krumlov Janem Vozábalem

Pane řediteli, co jste si pomyslel, když za vámi přišel Jaromír Hruška a řekl: Hele, co kdybychom udělali celostátní přehlídku divadla pro děti a mládež?

Trochu mi to připomnělo situaci, kdy za mnou kdysi přišel Jirka Pokorný a navrhl, že bychom mohli dělat regionální přehlídku. Tehdy jsem říkal: Jsme divadlo, tak je to logické – pojďme do toho. A teď to bylo podobné. Řekl jsem si, že když máme regionální přehlídku, proč bychom neměli i celostátní. Samozřejmě jsme museli zvážit, jestli to zvládneme organizačně, ale měl jsem z toho radost.

Bylo těžké přesvědčit město a další partnery, aby projekt podpořili?

Ne, naopak. Když jsem s tím přišel za místostarostou pro kulturu, hned říkal, že je to skvělý nápad. Listopad je navíc ideální termín – po létě bývá kulturně klidnější období. Ministerstvo kultury i NIPOS akci zaštitily, takže město i partneři měli jasno, že to má smysl.

A co místní podnikatelé, třeba penziony?

Ti reagovali také výborně. Nemáme úplně tolik hracích prostor, tak jsme oslovili tady v Horní ulici regionální muzeum, městskou knihovnu a Základní uměleckou školu. Říkal jsem si, že vytvoříme část města, která bude žít přehlídkou. Proto jsme oslovili třeba penzion Myší díra naproti divadlu. Majitel plánoval mít v listopadu zavřeno, ale když slyšel, že by mohl ubytovat třeba porotu nebo členy redakce, kteří by to tak měli doslova přes ulici, řekl: Dobře, nechám to mladým, postarají se o vás. Takže se zapojili a byli rádi, že i v listopadu město žije.

Měl jste z něčeho obavy?

Ne, neřekl bych. Díky zkušenostem s regionální přehlídkou jsme věděli, do čeho jdeme. Samozřejmě je to organizačně náročnější, ale máme skvělý tým a hlavně Jaromíra Hrušku – to je velká jistota.

O vás je známo, že jste i amatérský herec. Hrajete ještě?

Teď ne. Mám dceru a rozhodl jsem se, že se jí budu věnovat. Vím, že prvních pár let je pro dítě nejdůležitějších, tak jsem si řekl, že budu táta naplno. Teď už je jí devět, chodí na výtvarku, hraje na nástroje a začíná ji zajímat i divadlo. I tady na Fimfáru je v Příměšťáku. Jsem rád, že ji v tom můžu podpořit a nasměrovat.

Jaké divadlo máte osobně rád?

Mám rád inteligentní humor a inscenace, které člověka přimějí přemýšlet. Nemám úplně rád „řačandy“. Možná bych ti to neměl říkat, když je tady v porotě, ale líbí se mi třeba věci od Milana Schejbalu – pro mě představují ideální podobu chytré komedie. Naplňují moji představu o tom, co to je žánr komedie. A pak mám rád věci, které mě nějak posunou nebo mi pomůžou v životě.

Jaké je to řídit městské divadlo v Českém Krumlově – městě UNESCO, plném turistů?

My jsme tu hlavně pro místní. Samozřejmě máme i návštěvníky z okolí, z Českých Budějovic a podobně, ale nesnažíme se dělat turistické produkce. Chceme, aby divadlo bylo přirozenou součástí života Krumlováků. Děláme i aktivity typu Slavnosti pětilisté růže, které jsou samozřejmě jak pro místní, tak pro návštěvníky. Tady se to trochu prolíná, což, myslím, není vůbec špatně, ale v divadelní dramaturgii je pro nás cílová skupina jasná.

Krumlov má silnou historii – jak se k ní vztahujete?

Jsem Krumlovák, takže k historii mám přirozený vztah. Když jsme dělali různé projekty s Františkem Zborníkem nebo Jardou Kubešem, často jsme zjistili, že právě minulost města nabízí spoustu inspirace. Navazovat na tradici je přirozené.

Představte nám vaše divadlo. Jak vypadá a co v něm najdeme?

Budova má zajímavou historii. Dřív tu bylo jedno z prvních kamenných kin v Čechách – od roku 1914. Později hospoda, byty... A když se původní jezuitské divadlo na zámku v 70. letech uzavřelo, začala rekonstrukce této budovy. Dokončili ji v roce 1993 a od té doby tu hrajeme.

Vaše divadlo nemá stálý soubor. Jak vypadá dramaturgie?

Samozřejmě musíme reagovat na diváky – nemůžeme hrát jen to, co se líbí nám. Ale máme výborné publikum, které ocení kvalitu. Dnes hodně fungují herecká jména a zajímaví režiséři – lidé chodí na osobnosti.

Poskytujete prostor i místním spolkům?

Ano. Působí tu Divadelní klub Českokrumlovská scéna s tradicí od roku 1945, poskytujeme záze-
mí tanečním a hudebním souborům. A také naše

Divadlo pro radost, kde si sami zahrajeme třeba nějakou českou klasiku – pro pobavení i publikum.

Když jsem tu byl na jaře na regionální přehlídce, viděl jsem lidi v kostýmech, kteří z divadla někam vyrazili. Co to bylo?

To bylo zahájení zámecké sezony. Působí tu skupina historického tance Fioretto a každý rok dělá průvod městem a scénu na zámku, stejně jako na konci října sezonu zakončuje. Pozve kamarády, kteří mají stejný entuziasmus.

Co byste doporučil účastníkům přehlídky Fimfárium – kam by se měli v Krumlově podívat?

Určitě na zámek – druhý největší komplex v Česku. Nově tam mají Palác ilustrace a zrekonstruovaný letohrádek Belárie u otáčivého hlediště. Ideální je přijít mimo hlavní sezónu, třeba na jaře nebo na podzim, když je tu klidněji.

A co byste si přál, aby si účastníci z přehlídky odvezli?

Pocit, že tu strávili hezký čas, že viděli dobré inscenace, potkali zajímavé lidi a že to stálo za to. Máte mezi představeními svého favorita? Těším se na všechna, ale možná nejvíc na Encyklopedii akčního filmu.

Martin Rumler

Speciální program.

Fimfárium Qiuz – pohádkový a akční

Navštívil Chuck Norris někdy Český Krumlov a zahrál si divadlo pro děti a mládež?

Ve čtvrtek od 21.30 v Kafe Forbína se zájemci mohou zapojit do Fimfárium Quizu a hádat, tipovat, vyhrávat.

Fimfárium Quiz – Akční filmy speciál

Účast je potřeba hlásit v informačním centru, ale rádi přivítáme i ty, kteří si to rozmyslí / zjistí na poslední chvíli. Quiz – akční filmy bude moderovat Vojta Chalupa v kostýmu z Encyklopedie akčního filmu.

Pohádková prohlídka města Český Krumlov s průvodcem

Čtvrtek 15.00–16.30, město Český Krumlov

Pohádková prohlídka města je pro účastníky festivalu zdarma s profí průvodkyní. Účastníci si prohlédnou město a dozví se o různých českokrumlovských legendách. Zájemci se mohou hlásit předem v informačním centru festivalu.

Popelku máme jako aktivní postavu.

Rozhovor s autorem adaptace a režisérem Tomášem Čivrným

Proč si Tomáš Čivrný vybral k inscenování Popelku?

V rámci dramaturgie spolku mělo dojít na novou pohádku. Tradiční Popelka netradičně se na papíře jevila jako dobrý nápad. Navíc, podle mě, silné ženské hrdinky a vzory jsou v mnoha ohledech přínosné. Potřebujeme příběhy, ve kterých nejsou ženské postavy jen zachraňovány, ale i samy konají. A pro to jsem viděl v Popelce příležitost.

Takže Popelka nemusí svůj osud jen „přijímat“?

Nemusí. Tím naším zpracováním se na to snažím dávat odpověď. Četl a viděl jsem asi tři Popelky a pokaždé to bylo buď o kráse nebo o těžkém životě. Ale my jsme touhle inscenací chtěli ukázat, že když si postava za něčím proaktivně jde, tak díky tomu může získat. Ve zmíněných verzích na mě Popelka působila spíš pasivně. My ji máme jako aktivní postavu. Tedy aspoň doufám.

Není délka představení 60 minut pro dnešní děti moc?

Dnešní děti jsou zvyklé na videa z TikToku, která jsou rychlá, blikají a jsou plná zvukových efektů... A moc dlouho u jednoho sedět nevydrží. Dle jejich reakcí některé pasáže zrychlujeme a krátíme, ale nikdy se nám nestalo, že by to nevydržely.

Jak vnímáš propojení režie a scénografie?

Ve svých inscenacích je toto spojení pro mě stě-

žejní. Ve spolku naštěstí máme manuálně zručné lidi, kteří mé často ulítlé nápady dokáží realizovat.

První Popelka v Libici v roce 1965 v režii Jaroslava Vondrušky odstartovala obnovení ochotnické tradice v obci. Jaké byly tvoje ambice s Popelkou?

Zapojit do inscenace nové tváře. (Elišku, Báru a Markétu, které do té doby byly v mládežnickém divadelním kroužku. A Radima, který s námi po derniéře Slamáku chtěl hrát dál.) A další mou ambicí bylo: vybičovat lidi k přemýšlení o inscenaci jinak než se dosud v Libici pracovalo. Rozhodně jsem hrdý na to, čím jsem si ve Vojanu prošel, ale toužil jsem zkusit vystoupit ze zajetých kolejí a pustit se do vod neprobádaných.

Kam s Popelkou míříte do konce roku?

Příští týden vyrážíme s Popelkou do chorvatského Daruvaru za českou menšinou. Takže Český Krumlov a Chorvatsko jsou pro Popelku takové dvě třešničky na cupcakeu. (Abych zůstal scénograficky přesný.)

Bylo těžké se dát dohromady a dojet v úterý...

Vlastně docela ano. Někteří si museli vzít i neplacené volno, protože štací během roku je poměrně dost. Ale dojeli jsme a děkujeme za tu příležitost.

Vendula Melíšková

Tři hřebíky pro Popelku.

Prvním bodem hlavního programu letošního Divadelního Fimfára se stala Popelka: Bylo nebylo? DS Vojan Libice nad Cidlinou.

Režisér a zároveň autor adaptace Tomáš Čivrný se rozhodl jít cestou „hledání podoby současné Popelky“, přičemž čerpal nejen z literárních podob této známé pohádky, ale i z generacemi oblíbeného filmu Tři oříšky pro Popelku. Právě ona filmová inspirace se do inscenace promítla poměrně výrazně – kouzelné oříšky byly nahrazeny hřebíky se schopností plnit přání, do scény na plesu jsou zapracovány hádanky zkoumající důvtip aspirantek na budoucí královnu (byť ve filmu to byla právě Popelka, která testovala budoucího krále a zde je tomu naopak). Co také bylo důležitou inspirací byl charakter samotné Popelky, která v podání libických měla být činorodou, aktivní hrdinkou, která se o své štěstí zaslouží vlastním přičiněním a okouzluje je na ní především její charakter a dobré srdce, nikoliv pěkná tvář (kterou disponuje také, ale není to to hlavní).

Tento zajisté zásluhný autorský záměr bohužel příliš nevyšel a Popelka zůstává ve svém vlastním příběhu spíše vedlejší postavou, protože nejsou dostatečně důsledně rozpracovány motivace této postavy a v určitých místech pak „přílišná věrnost

předloze“ neumožňuje rozvíjet charakter potřebným směrem. Obdobně je tomu u postavy Krále, který působí velmi pasivně. Ačkoliv při výběru nastávající klade důraz na její důvtip, pracovitost a dobré srdce, vlastně není zřejmé, že sám Král by právě těmito charakterovými vlastnostmi sám oplýval, a také proto si jich cenil.

Výrazně lépe vychází ztvárnění postav Popelčiny macechy a nevlastní sestry Žanety, jejichž představitelky velmi dobře pracují se střihy i s potřebnou komickou nadsázkou a vytvářejí tak skutečně životné postavy. Obdobně se to daří i u králova Rádce, jehož pohodlnost a touha po penězích jsou jasným motorem pro jeho jednání. Záporáci tak bohužel v podání libických mají z pohledu diváka výrazně navrch.

I celkový styl inscenace (s ohledem na scénografii a kostýmy, svícení či hudebně-zvukový plán) je natolik pestrý, až ve výsledku nesourodý. Dílčí nápady (např. environmentální aspekt) jsou zajímavé, inscenaci by však prospělo se těch klíčových více držet a důsledně je dopracovat a některé naopak pro dobro celku spíše oželeť. Libická Popelka tak byla zajímavě nakousnutá, leč nebyla dotažena tak, jak by si „současná adaptace“ zasloužila.

Sylvie Vůjtková

Dětské reflexe

Děti si nejvíce zapamatovaly postavy v pořadí – rádce, král, Popelka, macecha a šašek – a témata jako chamtivost, lež a peníze.

Popelku popsaly jako statečnou a zároveň smutnou, macechu jako zlatokopku a šaška jako vtípálka.

Většina dětí zná příběh Popelky a rozpoznala rozdíly v tomto pojetí.

Herecké výkony hodnotily průměrně, nejvíce je zaujaly macecha a sestra.

Hudba rozdělila názory – část dětí zaujala cirkusová, jiným neseděla.

Scéna a světla se líbily, ale děti nedokázaly určit, kde a kdy se děj odehrává.

Silné momenty: smutek Popelky, ples s balónky, probuzení sestry.

Starší skupina diskutovala o hodnotách – střidmosti, pravdě a ochraně přírody.

Kritizovaly nelogičnosti Popelčiny přání a bodu kdy se zamilovala. Rozdělení trestů přijaly logicky, ale ne emočně.

Mladší děti vnímaly silné emoce, dobře chápaly děj i symboliku, ale měly otázky k závěru.

Z diskuse o představení

Diskuse se zaměřila na nejasnost, o čem nová adaptace Popelky vlastně je. Dramaturgyně i diváci vnímali, že současné ekologické téma je potlačeno efektní formou. Pokus o moderní pojetí Popelky a zrychlené tempo zůstal nedotažený, protože text zůstal do velké míry tradiční.

Vizuálně působí inscenace současně, ale obsahově se drží minulosti.

Chybí jasné motivace postav – zejména Popelky, šaška a krále.

Ekologické prostředí je nejasné, světlo a kulisy stírají význam kontrastu mezi přírodou a umělostí.

Mnoho nápadů je zajímavých, ale nejsou dotažené; chybí jednotný klíč a žánrová konzistence.

Téma hodnot a práce by mohlo být silné, kdyby se jasně vymezil král a motivace Popelky měla logiku. Herecky nejlépe působí postavy s jasnou motivací (Žaneta, macecha, rádce).

Celkově inscenace nabízí potenciál současnosti, ale potřebuje důslednost, logiku a emoční zakotvení.

Divadlo Já to jsem / režie: Vítězslav Marčík ml. Vítězslav Marčík ml.: Malý princ

Chtěl, aby si z toho děti vzaly všechno.

Rozhovor s autorem textu a režisérem Vítězslavem Marčíkem

Jak to máš s nalad'ovacími otevíračkami pohádek (přímým oslovením dětí)? Tak, aby nebyly příliš a děti se moc „nerozjely“?

Zpravidla si s nimi na začátku civilně povídám, abychom obrousili hrany. A až poté začnu hrát. Zatím mě vychází, že je to takto lepší. Většinou, když vidím, že se to moc rozjíždí, tak už začnu hrát. Ale velmi záleží na tom, jaký je poměr zastoupených dětí a dospělých v publiku. Dle toho to volně přizpůsobuji.

Jak moc je úvod autentický Víťo a jak moc už „in-scenace“?

Vzhledem k tomu, že si to všechno dělám sám, tak je to autentické. Nic jiného než to, s čím mám zkušenosti a to, co mám zažité z života, neudělám.

V představení se objevila spousta nástrojů (mini akordeon, housle jako kytara, téměř nekonečná dešťová hůl, tibetská mísa). Jak je pro tebe důležitá hudba? A jak myslíš, že ji vnímají děti?

Hudba je pro mě velmi důležitá, a možná že ale ty děti dost šťve. Původně jsem chtěl dělat Malého prince pro starší děti, střední školy a dospělé, ale jak je to téma „Malý princ“, tak na to hodně často chodí učitelé nebo rodiče s malými dětmi, takže se to postupně proměňuje. Hudba je pro mě základ. Muziku jsem začal dělat dřív než divadlo. Teď se to prohodilo, že víc dělám divadlo než muziku, ale bez ní bych se do hraní divadla nedostal.

Všechno jsou to mé vlastní písničky a vlastní texty.

Máš vlastní kapelu?

Mám. Teda, měli jsme. S klukama, co jsme měli kapelu, jsme pak založili toto divadlo „Já to jsem“. To vzniklo, protože na statku u táty s mamkou se zkoušelo. Tam jsme všichni přičuchli k divadlu. Já jsem pak začal i s tátou hrát. A s klukama jsme si pak řekli, že bychom taky mohli začít hrát spolu. A tak vzniklo divadlo Já to jsem, které ale víc než divadlo zkoušelo muziku. Až pak se to přehouplo. Každý s kluků teď dělá už něco jiného. A já divadlo hraju se sourozenci. Jmenovali jsme Psychadelický flákač na odstřel a ještě furt občas zkoušíme. Pak jsem si řekl, že nebudu hrát vůbec. Do toho vznikla kapela Babylon elit, se kterou jsem ještě minulý týden hrál, ale už jsem slíbil, že se budu věnovat víc baráku, rodině...

V čem tě ovlivnil divadelně táta a co sis chtěl naopak zkusit dělat jinak?

Říkal jsem si, že bych chtěl míň mluvit na začátku a na konci. Míň ty věci vysvětlovat. Mám asi dvě věci, které jsou pro dospělé, kde to tak je. Tam se snažíme nic neříkat. Není to o tom, že bych to jako táta nechtěl dělat, ale že jsou některé věci neuchopitelné, mít otevřený konec a nemusí se vysvětlovat stejně jako v muzice. Třeba u Illuminace na konci něco řeknu, ale je to spíš pro odlehčení atmosféry, než abych to vysvětloval.

Co bys chtěl, aby si děti z Malého prince vzaly?

Já bych chtěl, aby si z toho vzaly všechno. Ale třeba ty malé děti vůbec nevím, co si z toho můžou vzít. Neteř a syn mě ale často překvapí, co si odnáší. V Malém princovi je tolik myšlenek, že pro mě je nejdůležitější, jak jednoduše vyjádřené jsou. Nevím, jestli to Exupéry tak zamýšlel, ale když malý princ odejde nakonec do nebe a vezme si s sebou i své tělo, vysvětluje tím základní principy, které jsou platné pro všechny. Jsem věřící a pro mě je silný obraz malého prince jako vzkříšeného Ježíše, který nám takhle nenásilně ukazuje cestu.

Vendula Melišková

Z diskuse o představení

Diskuse vylolala diskusi o tom, že na ní chybí děti... Padla otázka, jak by reagovaly děti, které neznají předlohu, a zda by to ovlivnilo jejich vnímání. Pro tvůrce je klíčový vztah letce a malého prince, planetky chápe jako symbol dospívání. Dopoledne přišly malé děti, odpoledne víc dospělých; menší děti vyvolávaly větší nervozitu. Hudba vždy přitáhla dětskou pozornost. Nejlepší částí byly první minuty, které nebyly o malém princovi – měly silný potenciál. Osobní komentář herce je zajímavější než ilustrace knihy a měl by být víc využit. Představení se stále vyvíjí, důležité je civilní úvodní setkání. Klíčem je zdivadelnění a osobní interpretace, která dává příběhu smysl a zapojuje diváky. Např. skvěle využitá osoba z publika, která navodila pocit trapnosti situace pijana (opilce). Představení se neustále posouvá. Civilní setkání na začátku je důležité.

Dětské reflexe

Diskutovalo deset dětí – pět (6–9 let) a pět (10–15 let).

Čtyři ho četly nebo slyšely jako audioknihu, sedm vidělo animovanou verzi a jedno zná komiks.

Všichni se shodli, že to bylo srandovní, místy smutné a jen asi pro 20 % trochu nudné.

Polovina dětí si myslí, že je to pro děti, starší (asi 80 %) vnímají i dospělý rozměr.

Všichni potvrdili, že to bylo divadlo a devět z deseti i vyprávění.

Šest dětí si myslí, že příběh měl poučení.

Všechny to bavilo; starší by to chtěly vidět znovu, mladším to stačilo.

Zapamatovaly si hlavně, že lidé jsou jako baobaby, dospělí ztrácejí kreativitu a že malý princ umřel.

Nejvíce si vybavují děj na Zemi – setkání s hadem, liškou a smrt prince.

Zaujala je práce s rekvizitami (had-metr, růže, tibetská mísa) i hudba, která je velmi vtáhla.

Loutky se jim líbily, ale neshodly se na rozdvojení loutky malého prince.

Témata, co si odnáší: Malý princ byl šťastný, ikdyž toho měl málo. Není dobře být opilý. Nemáme být jako zeměpisec, který zapisuje, i když nemá co.

Každý potřebujeme kamaráda, kterého najdeme i tam, kde to nečekáme. Jediný vztah s růží.

3 otázky pro...

starostu Českého Krumlova Alexandra Nográdyho

Co pro Krumlov podle vás může znamenat celostátní přehlídka divadla pro děti a mládež ve městě, které je vnímáno spíše jako turistické?

Turistické město určitě jsme, ale zároveň jsme živé město. A co jiného než živé divadlo patří jednoznačně do Krumlova. Je to další rozšíření kulturní nabídky ve městě.

Když jste poprvé slyšel o možnosti spolupřátel celostátní přehlídky, která znamená i významný vklad města, nechal jste si to hodně procházet hlavou, nebo jste se do toho po hlavě vrhnul?

Jsem pro každou myšlenku a nápad, za kterými někdo stojí. Když to není jen plácnutí, ale existuje člověk, který se toho ujme a řekne, že to chce organizovat. V tomhle jsem otevřený všem projektům ve městě, protože vím, že pustit se do něčeho je mnohem těžší, než jenom něco kritizovat. Když přišel pan ředitel s tím, že to chce a zvládne, měl hned mou podporu.

Pokud byste návštěvníkům mimo Krumlov měl v Krumlově něco doporučit, na co by se měli podívat i mimo divadlo, co by neměli minout a proč by si Krumlov měli užít?

Hlavně by do Krumlova měli přijet na delší dobu, aby si ho dokázali vychutnat. Naše město je kouzelné, pohádkové. Blížíme se do období adventu, a třeba pohádka Anděl Páně nebo letošní štědrovečerní pohádka bude také od nás. Myslím, že naše město opravdu nabízí vše – od kultury přes různé zážitky až po dobrou gastronomii. Ta šíře je opravdu velká a každý návštěvník si v Krumlově najde to svoje.

Martin Rumler

místostarostu Českého Krumlova Dalibora Uhlíře

Když za vámi pánové z divadla přišli a řekli, že by chtěli pomoci s celostátní přehlídkou, co jste na to říkal od první chvíle?

Já jsem samozřejmě neváhal a byl jsem nadšený, protože je to doplnění naší bohaté kulturní nabídky, ale z jiného ranku. Navíc je zaměřená na začátek listopadu, což je u nás mimo sezónu, a především na děti. Tím si vytváříme budoucí návštěvníky a milovníky Krumlova.

Jaká je podle vás kultura v Českém Krumlově?

Myslím si, že je hodně pestrá a trvá téměř po celou sezónu. Snažíme se ji prodloužit. Podle některých výpočtů investujeme do kultury na počet obyvatel v jižních Čechách nejvíce prostředků z rozpočtu a v celé České republice jsme po Litomyšli asi druhé město. Takže jak v té komunitní, kterou si dělají sami Krumlováci a je jenom pro ně, tak i v té velké, jako je hudební festival, vidím pestrost a přínos pro město.

Bylo pro vás těžké, nebo naopak lehké prosadit mezi kolegy v radě města a posléze v zastupitelstvu podporu této nové akce?

Nebylo to těžké, protože pan ředitel nám důkladně představil historii této přehlídky a možnost, že by Český Krumlov mohl na tradici navázat. Myslím si, že jsme téměř jednomyslně a jednoznačně řekli, že máme zájem a určitě se toho chceme důstojně zhostit. A i to, že se nám do toho zapojily další subjekty, jako muzeum nebo knihovna, je skvělé.

Martin Rumler

Kafe Forbína.

Denní menu 6. 11.

1. Vepřový řízek s bramborovým salátem 195,-
2. Čočka na kyselo s uzeným masem, kys.okurka 189,-
3. Čočka na kyselo s volským okem, kys.okurka 179,-
4. Rizoto s kuřecím masem sypané sýrem, kys.okurka 189,-
5. Kuře na paprice s hous. knedlíkem /těstoviny 179,-
6. Smažený sýr s hranolkami a tatarkou 195,-
7. Kuřecí stripsy s hranolkami a dipem 198,-
8. Grilovaná klobása s pečivem, hořčice, křen, obloha 169.-
9. Grilovaný hermelín salátek, brusinky, bagetka 169,-
10. Polévka dle denní nabídky 80,-
11. Nakládáný hermelín s pečivem 89,-
12. Škvarková pomazánka s cibulí a pečivem 125,-
13. Játrová paštika s brusinkou a pečivem 150,-
14. Topinka s masovou směsí 159,-
15. Palačinky s ovocem a šlehačkou 159,-

PROGRAM.

ČTVRTEK 6. LISTOPADU 2025

08.30–10.00, Městské divadlo
Kroužek divadelních ochotníků ve
Hvozdné / **Piráti a Lumie ostrov spl-
něných přání** (6+)

08.30–09.25, Velryba – Regionální
muzeum
Divadelní klub mladých, Česká Lípa
/ **Kdo neskáče, není holub aneb
Zobáky k sobě** (9+)

13.30–14.25, Velryba – Regionální
muzeum
Divadelní klub mladých, Česká Lípa
/ **Kdo neskáče, není holub aneb
Zobáky k sobě** (9+)

15.00–16.30, město Český Krumlov
**Pohádková prohlídka města Český
Krumlov s průvodcem**

16.30–18.30, zkušebna Městského
divadla
*Diskuse (Piráti, Kdo neskáče, není
holub)*

19.00–21.00, Městské divadlo
Divadlo Radar / *Za oponou, Praha /
Encyklopedie akčního filmu* (12+)

21.30, Kafe Forbína
**Fimfárum Quiz – Akční filmy spe-
ciál**

Zakoupením zpravodaje pod-
poříte veterány. Celý výtěžek
jde na sbírku ke Dni válečných
veteránů.

Národní institut pro kulturu

Zpravodaj přehlídky divadla pro děti a mládež Divadelní Fimfárum. Z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury pořádá Národní institut pro kulturu, útvar ARTAMA ve spolupráci s městem Český Krumlov a Městským divadlem Český Krumlov.
Redakce: Martin Rumler (šéfredaktor), Vendula Melíšková, Lukáš Křížek. Foto: Milan Strotzer, Markéta Šedivá. Zlom: David Slížek.